

Hangjongeren en buurtbewoners verbroederen

Dit artikel is met toestemming van Stichting Wijzijn overgenomen van de site van deze organisatie.

Het klinkt heel onschuldig: jongeren hunkeren naar gezelligheid en gaan op zoek naar een veilige plek in de wijk waar ze met vrienden kunnen samenkomen. Maar zodra ze tot in de late uurtjes iets teveel lawaai maken en de buurt er overlast van ervaart, krijgen ze al snel de stempel 'hangjeugd' opgedrukt. Hoe ga je daar als buurtbewoner mee om? Saskia en Truus hebben in de Bergse wijk Noordgeest een aanpak gevonden die wonderen doet. Clint Koolen van WijZijn Traverse Groep ging langs en een mooi gesprek tussen de buurtbewoners en Abderahim, een van de jongeren, volgt.

Saskia: “Wij hebben elkaar leren kennen door de overlast in de buurt. Beneden, precies onder de flat waar wij wonen, is jullie ontmoetingsplek. Dat kan er soms best luidruchtig aan toe gaan. Tot in de late uurtjes en tot vervelens toe voor sommige buurtbewoners. Die spraken jullie er al schreeuwend vanaf hun balkon op aan en daar volgde van jullie kant weer een tegenreactie op...” Abderahim: “Voor ons is het niet meer dan een plek waar we graag samenkomen. Oké, soms zijn we best luidruchtig, dat geef ik toe. Maar onze bedoelingen zijn niet verkeerd.”

'Terughangen'

Truus: “Heb je er een idee van hoe negatief bewoners over jullie groep spraken? En op jullie gedrag reageerden? Zij, onze bewoners, gedragen zich wat mij betreft absoluut niet volwassen met deze aanpak, maar daarentegen zochten jullie ook de grenzen op. Als tegenreactie hebben wij ervoor gekozen om juist naast jullie op een bankje te gaan zitten.” Saskia: “We zijn gaan 'terughangen'. In het begin praatte niemand van jullie tegen ons. Een aantal renden er zelfs weg...” Abderahim: “Niet ik, toch? Ik ben sociaal en niet bang om het gesprek aan te gaan. We zijn allemaal goede jongens en doen geen vlieg kwaad. Het enige wat we op deze plek

willen doen, is bij elkaar komen. Ik snap niet goed dat bewoners bang zijn om met ons in gesprek te gaan.”

Truus: “Als vrouw alleen een groep van vijftien jongeren aanspreken, ik snap wel dat mensen zo iets liever uit de weg gaan. Wij weten dat jullie niets doen, maar sommige mensen zijn erg beïnvloed door het beeld dat de media schetsen. Of ze zijn bang voor wraakacties.”

Abderahim: “Je beschrijft precies het tegenovergestelde karakter van wie wij zijn. Wij zijn juist heel sociaal en als we willen kunnen we tot middernacht een goed gesprek voeren. Met elkaar of met mensen uit de buurt. Wij zijn jongens met respect. We hebben ook ouders waarvan we willen dat het goed met ze gaat.”

Rozenactie

Saskia: “Door juist op dat bankje naast jullie te gaan zitten, hebben wij van een ergernis iets heel leuks gemaakt. We zijn met jullie in gesprek gegaan en we merken dat de jongens nu hun waardering naar ons toe uitspreken. Dat vind ik een prachtige stap! Dat moet je als 17-jarige maar durven. Jullie worden nu niet meer als lastige hangjongeren neergezet. De waardering die jullie daarvoor uitspreken heeft me enorm geraakt. Er zit zoveel goeds in die jongens.

Weet je nog, de rozenactie die we samen hebben opgezet na de ramadan?” Abderahim: “Zeker! In tijden van ramadan zijn we luidruchtiger dan anders, dat geef ik eerlijk toe. Wij leven in de nacht en zijn extra blij om dan samen te komen.”

Truus: “Ik heb de jongens voorgesteld om bij mensen in de buurt langs te gaan met rozen als excuus voor de overlast. ‘s Avonds ben ik naar ze toe gegaan om het bedrag voor de rozen te verzamelen. Het was zo leuk om te zien dat jullie elkaar gingen overbieden. Binnen een kwartier had ik het geld voor het kopen van 60 rozen verzameld. Tijdens het Suikerfeest hebben Saskia en ik de rozen verspreid in de buurt, weet je hoe lovend de reacties waren: ‘Ach, wij zijn ook jong geweest en ze moeten ergens hangen’ en ‘Wat lief’. Buurtbewoners waren echt verbaasd en verrast. Dat is zo mooi op te zien.”

Teamwork

Abderahim: “We willen naar de mensen in de buurt uitstralen dat ook wij gewoon maar jongeren zijn. We willen niets liever dan wederzijds begrip en tolerantie.” Truus: “Daarin hebben we samen zoveel stappen gemaakt. Het is echt teamwork inmiddels!”

Saskia: “Jullie mogen echt wel trots zijn op jullie zelfbeheersing. Het is niet altijd makkelijk als er van een afstandje naar je geschreeuwd wordt wat je allemaal niet goed doet. Iedereen is jong geweest, maar niet iedereen beseft dat helaas. Ik ben blij dat we nu een goede band hebben met elkaar. ‘Hoi Saskia, hoe gaat het met je?’ voelt zoveel anders dan genegeerd worden.” Abderahim: “Dit is ook jullie plek. Samen moeten we ons hier goed voelen.”

Saskia: “We hebben inmiddels al zoveel plezier met elkaar gehad. Dankzij jullie zijn mensen in deze buurt een stuk socialer geworden. Er zijn al ideeën voor een gezamenlijke buurtbarbecue. Laat ons dat maar regelen, want wij willen niets liever dan een wijk waarin mensen het goed met elkaar kunnen vinden.”